

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Œcumenica Cathedræ Apostolicæ Avthoritas

Reding, Augustin

[Ort nicht ermittelt], Anno M.DC.LXXXIX.

§. I. Ratio quidditativa Concilij Oecumenici optimè reducitur ad hoc punctum, quòd sit repræsentans universam Ecclesiam.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38717

Caput I.

Præsentis quæsitæ centrum eruitur ex naturâ Concilij Oecumenici, & vicissim ex Oecumenici Patris essentiâ.

1. **A**uctor Regalis Sacerdotij lib. 2. §. 1. n. 2. sequentestres conditiones Concilij Oecumenici adstruit. Prima est, ut Summi Pontificis mandato, vel approbatione fiat Concilium. Cap. 1. 2. ac sequentibus. dist. 17. Secunda est, ut Concilio Pontifex per se, vel Legatos suos interfit. Cap. 2. & 6. cit. dist. 17. Tertia est, ut evocatio Episcoporum sit generalis, nec nullus Episcopus, ex quacunq; orbis parte adveniat, excludatur; alioquin Concilium non erit Generale, sed tantum Provinciale, vel Nationale; uti colligitur ex capitulo 9. dist. 19. Ubi tamen universi Episcopi Catholici fuerint vocati, licet pauciores compareant, definiendi tamen auctoritas manet penes præsentem, juxta Christi Domini promissam Matth. 18. ubi duo, vel tres in nomine meo sunt congregati, ibi sum in medio eorum. Quare non tam numerus Episcoporum facit Concilium Generale, quam jus omnibus factum, suis votis concurrendi ad decreta Synodi Oecumenicæ. Quas proinde Concilij Oecumenici substantiales conditiones expendere, opportunissimum erit ex illius ratione quidditivâ, ac definitione essentiali.

§. I.

Ratio quidditativa Concilij Oecumenici optime reducitur ad hoc punctum, quod sit representans universam Ecclesiam.

2. **A**d hoc intentum probandum, primò non parum deservit, quod D. Augustinus Episc. 164. ait, ordinem Episcoporum Romanorum, verè & salubriter numerari ab ipso Petro, eò quod huic totius Ecclesie figuram gerenti, Dominus dixerit, super hanc Petram aedificabo Ecclesiam meam. Nunquid enim per hoc clare dicitur Petrus, utpote totius Ecclesie figuram gerens, esse representativè tota Ecclesia? Nunquid illa Christi verba ad Petrum, cum ordine ad Ecclesiam, à portis inferi nunquam superanda, statum perpetuum, prolata, contingunt quoque Petri Successores, adeò ut in his, nempe quovis legitimo Romano Pontifice subsistat jam illa prærogativa, secundum quam sit totius Ecclesie figuram gerens, seu representans universalem Ecclesiam. Num verò hinc inferre licet, illum Concilij Generalis titulum, quod sit representans universam Ecclesiam, derivari ex caractere Pontificiæ Christi Vicariæ auctoritatis, seu formâ essentiali Concilij quâ Oecumenici?

3. Ad hujus posterioris quæsitæ resolutionem pro secundo perquam accommodata est sequens distinctio. Nempe cum Ecclesia sit unum corpus Hierarchicum, utique non acephalum, ideo in ejus Capite representatur universa Ecclesia, quoad plenitudinem Vicariæ à Christo acceptæ potestatis, cujusmodi tamen aucto-

ritas derivatur participativè in quarumlibet particularium Ecclesiarum, seu unius corporis Hierarchici membrorum, Episcopos. Unde in hujusmodi corpore Hierarchico eatenus est representatio totius Ecclesie quoad potestatem gubernativam, ut in Summo Pontifice sit tanquam in Capite, in reliquis autem Episcopis, tanquam membris illi Capiti subordinatis. Si proinde Caput cum membris in Concilio Oecumenico conveniat, tunc absolute dicere licet, ejusmodi Synodum representare universam Ecclesiam, seu corpus politicum, sive mysticum, constans ex capite & membris Hierarchicis huic subordinatis. Si verò (dum præsertim Ecclesia est Capite destituta) Episcopi ex universa Ecclesia congregentur in Concilium, tunc in hoc est Ecclesia representativè, non absolute, sed cum addito tacite saltem subintellecto, nempe quoad corpus acephalum; ipse verò Summus Pontifex ita dici potest totius Ecclesie figuram gerere, seu representare universam Ecclesiam, ut tacite subintelligatur ista representatio convenire Papa in virtute Capitis, seu Vicariæ Christi auctoritatis.

Huic distinctioni conformiter, oportet, pro tertio discernere inter Concilij Oecumenici seu Generalis materiam & formalem Generalitatem. Ad illam equidem requiritur, ut evocatio Episcoporum ad Concilium sit generalis, ita ut nullus prætereat, seu ex quacunq; orbis parte ad Synodum adveniens citrà causam legitimam excludatur: tamen, quando plerique etiam Episcopi sponte suâ abessent à Concilio universis Præsulibus indicto, adhuc subsistere posset illa materialis generalitas; juxta illud Christi Domini Matth. 18. asseverantis de Concilio Oecumenico, si vel duo, vel tres in nomine suo fuerint congregati, se fore in medio eorum. Nunquid enim Concilium Hierosolymitanum, cui auctoritate suâ Apostolicâ præerat Petrus, erat Oecumenicum, ad quod tamen haudquaquam vocati sunt universi vel Apostoli, vel etiam Episcopi, per orbem tunc dispersi? Imò verò, si Concilio huic defuisset materialis generalitas, an propterea censendum non esset inter Generalia Concilia? Nam quia denominationes fieri solent ex formâ, non ex materiâ, nunquid Oecumenica, nempe Apostolica Petri auctoritas huic Synodo tribuebat suam formalem generalitatem, ex qua meritò dicendum sit generale?

Econtra pro quarto, uti constat ex tomo 1. Concilior. circa initium, ultra illud Hierosolymitanum Concilium plures adhuc celebratas esse ab Apostolis Synodos, quarum uni alterive præcipue extra Hierosolymam celebrata, non potest demonstrativè ostendi, quod Petrus intervenisset, sed Pauli, negare fas esset, talem Synodum Apostolicam fuisse Oecumenicam? Nunquid enim Paulus Nomen Christi ita præferrebar coram Gentibus, & Regibus, & filiis Israel, ut ipsius Apostolica auctoritas esset generalis & Oecumenica? Quomodo igitur fieri potuisset, ut Concilio illi non importaret formalem generalitatem absque interveniendi Apostolicæ Petri auctoritatis? Quandoquidem igitur

igitur illa Christi Domini verba *Matth. 18.* ad Apostolos *universam etiam ecclesiam*, eorumque adeo Successores, in Concilio aggregatos, prolata: *Quidquid alligaveritis, & quidquid solveritis &c.* ita importet Apostolicam, atque adeo Oecumenicam auctoritatem, ut hæc etiamnum perduret in Synodis generalibus, quomodo generalitas illa *formalis* non æquè subsisteret in Concilijs generalibus absque interventu Petri per reliquos Apostolos celebratis? Imò ubi Concilium aliquod generale nomine Christi, seu Vicarij Christi auctoritate fuit semel aggregatum, quomodo non jam ex se ipso, dum Summus Pontifex manum suam ab illo retraheret, illam absolutam & generalem ligandi & solvendi potestatem per Christum Concilio Oecumenico re-promissam retineret? Atque in hoc se tenet centrum præsentis difficultatis: quod priusquam penetremus, sequentia præmittere, oportet.

7. Pro quinto igitur lubeat hic obiter expendere, quomodo tum Constantiense, tum Basileense, tum novissimum Tridentinum Concilium dici possit generale ac Oecumenicum, representans universam Ecclesiam? Nempe Concilium Constantiense, dum nullus etiam erat certus Papa, fuerat in statu tendentiæ ad certum aliquod Ecclesiæ Caput constituendum. Quæmadmodum enim Corpus organicum etiam pro priori, formæ rationalis informationem antecedente, jam verè dici potest humanum, non quidem absolute, sed cum *tacito* saltem addito *dispositivè & materialiter*; sic Synodus constata ex totius orbis Christiani Episcopis, non adhuc equidem informata characterè Vicarij *nominis Christi*, subsistens tamen sub tendentiâ ad Vicariam Christi auctoritatem intrâ suum gremium recipiendam, ut ab ea ceu formâ sua *essentiali* perficiatur, jam dici potest *materialiter* Oecumenicum, representansque universam Ecclesiâ, cum *intrinsecâ* habitudine ad *formalem* quoque characterem Vicariæ totam Ecclesiâ *supereminenter* representantis potestatis Apostolicæ, cætenus recipiendum, ut ex tunc absolute appellanda sit Oecumenica, representans universam Ecclesiam. Atque hoc modo habuit se generalis Synodus Constantiensis.

8. Eontra Synodus Basileensis, quantumvis à Summo Pontifice convocata, erat primitus Oecumenica, ex quo tamen legitimus Papa Apostolicæ auctoritatis suæ characterem ei subtraxit, cum non tantum non esset in dispositione ad eam recipiendum, sed per schisma à semet introductum, esset in dispositione contrariâ; ne quidem *materialiter* poterat ex tunc dici Oecumenica, seu representans universam Ecclesiam, quippe cum de essentiali materiæ sit aptitudo ad formam sui perfectivam: ejusmodi verò ad Apostolicæ Christi Vicariæ auctoritatis formam recipiendam aptitudinis expertis prorsus facta sit illa Basileensis Synodus, ex quo per schisma se avulsit à legitimo Pontifice.

9. Denique extra omne dubium est, sacrum Concilium Tridentinum tam *materialiter*, quam *formaliter* fuisse generale ac Oecumenicum, sed hæc mirari quis posset, cur abstinere

voluerit illo magnifico titulo, *representans universam Ecclesiam*? Verum hujus ratio erat æquivocatio, quæ latere poterat sub tali titulo, quò Concilium Constantiense utebatur, dum nullus adhuc erat certus Papa, nec adeo pro tunc informabatur Christi Vicario characterè ceu nomine, *essentiali* Concilij Oecumenici formâ: Synodus verò Basileensis per schisma à Summo Pontifice avulsa inique usurpabat ejusmodi titulum: à quo proinde Patres sacrosancti Concilij Tridentini consultius ducebant, abstinere.

§. II.

Concilium Oecumenicum rectè definitur
Convocandum ex toto Christiano orbe convocandum, in paucissimo licet numero concipientium, Apostolicâ, Christi Nomen præferente, auctoritate informatum.

Primo in hæc definitione sub Christi Nominè venire auctoritatem Apostolicam, evincitur etiam ex *Actuum cap. 9. v. 15.* ubi Dominus de Saulo ad se converso dixit Ananiæ: *Vade, quoniam vas est electionis, ut portet nomen meum coram Gentibus & Regibus & filijs Israel.* Hic namque verbis Christus Saulom sibi elegit in Apostolum, qui tanquam Legatus portaret nomen suum. Sub hoc igitur Christi Nominè intelligitur auctoritas Apostolica, Paulo destinata, ut, quemadmodum Legatus cuiuspiam Regis portat hujus nomen, quatenus ex commissione Regiæ auctoritatis in se transfusa, peragat negotia sibi à Rege demandata; sic quia Apostoli, ipsomet Paulo attestante, pro Christo fungebantur Legatione, ideo portabant nomen Christi: sicque sub ipso Apostolicæ auctoritatis characterè præfertur Christi nomen.

Istud proinde Nomen Christi Apostolicæ auctoritatis characterem denotans, est formâ Concilij Oecumenici per Christum sancita sub illis Christi Domini verbis *Matth. 18.* exaratis: *Vbi duo, vel tres congregati fuerint in Nomine meo, ibi sum in medio eorum.* At verò character auctoritatis Apostolicæ, postquam Apostoli ex Ecclesiâ militante sunt translati in triumphantem Ecclesiam, in nullo alio de facto existit, quam in Romano Pontifice. Quia igitur *Nomen Christi*, sub cuius characterè subsistit formâ Concilij Oecumenici, importatur in auctoritate Apostolicâ, soli Petri Successori jam competente, idcirco absque hujus ceu formæ *essentialis* interventu, nequit ullum jam excogitari Concilium Oecumenicum.

Pro secundo excipiet fortassis nonnemo: Episcopos esse Successores Apostolorum. Si ergo conveniant in unò generali Concilio, istud jam ex ipsis præferre characterem Apostolicæ auctoritatis, sicque portare *Nomen Christi*, posseque adeo constituere Concilium Oecumenicum.

Verum quis Catholicorum dicere audeat, singulis Episcopis competere Jurisdictionem Oecumenicam, se extendentem ad universum Orbem Christianum, quæ extensio propria est illi.

Cloritas
 Meditatio
 Apostolica
 GM
 180